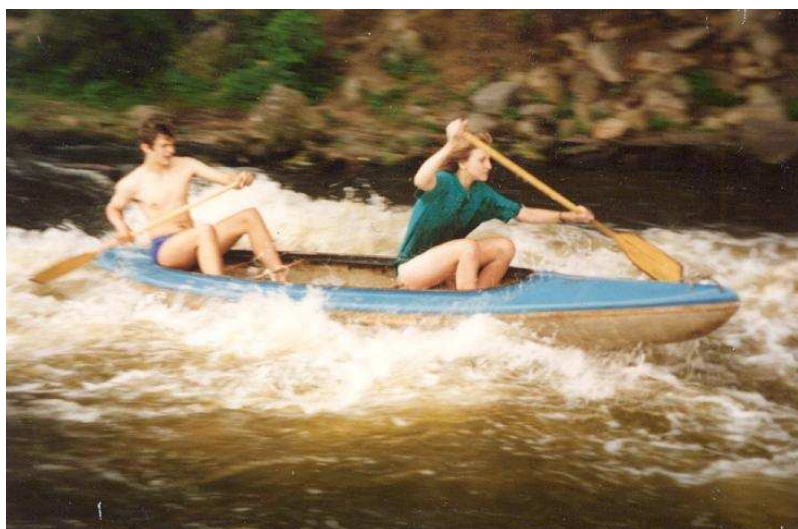

Jak se z nás stali vodáci?

Všechno to začalo asi v únoru roku 2001, kdy byla vodácká sezóna ještě vzdálenou budoucností a řeky ještě spaly. Nikdo od nás ze třídy na vodu dokonce ani nepomyslel, dokud k nám nevkročil Pavel Kutný. Sháněl nové vodáky. Přišel do třídy, pohladil po ježaté hlavě našeho třídního, kterého pamatuje ještě jako žáka tohoto ústavu, a začal vyprávět: „Voda je nádherná kdykoli. Tak třeba když jedete řeku v lednu, tak ta namrzlá tráva na břehu se sklání k hladině a vypadá úplně jako křišťálové lustry. To je vám taková краса!“ Díky zápalu a výrazu v očích by ani nikdo nepochyboval. Tak se tedy asi z poloviny naší třídy stali vodáci.

Pádlo jsme však poprvé uchopili do ruky až v květnu na Hracholuské přehradě. Tam se totiž konal náš víkendový vodácký výcvik. Pavel (vodáci si tykají), ač na to měl odborníky, sám předváděl, jak nasedat do lodí, o kterých se nám ze začátku marně snažil nalhat, že jsou velmi stabilní. Následovaly první záběry pádlem a první nedobrovolné koupele. Avšak i přes veškeré začátečnické nezdary se

všichni kurzem prokousali a utvořili Partu. To je něco, v čem vodák tráví celý víkend a později třeba i týden, co se o něj postará, co ho nakrmí, co ho pobaví a čeho je součástí. Pomohl nám ji vytvořit hlavně Pavel, který se o nás staral jako o vlastní.

Na naší první řece - Berounce - jsme zažili skvělý týden koncem srpna. Jestli do té doby někdo nezačal milovat vodu, tak po této akci musel každý. Sice teď reptáme, že je to volej (tj. voda, která se nehýbe), že jsou tam příšerné kempy (sociální zařízení = lopatička + toaletní papír; v jarním období toajarní), ale doprovázelo nás nádherné počasí a plula výborná Parta. Byla to též poslední voda, kam s námi jel Pavel. Nemohl už sice plout na lodi, ale jezdil mezi kempy doprovodným autobusem. Věnoval nám opět téměř mateřskou péči a jeden večer nám četl Otu Pavla. Nikoho jsem to zatím tak krásně číst neslyšel a ani sám pro sebe to tak nedokážu.

Ale něco přece Berounka nabízí, co jiné řeky nemohou. Za prvé je to nádherná krajina Křivoklátska a za druhé jsou to vodácké hospody u kempů či přímo u řeky. Vždy se z nich odcházelo velmi nesnadno. Nebylo proto divu, že poslední den přišel tak rychle a nečekaně. Ujeli jsme jen pár kilometrů do Berouna a nastal zlatý hřeb výletu – vodácký křest. Křtilo se na prvním berounském jezu. Každý přišel

doprostřed jezu k Pavlovi, ten mu polil hlavu vodou z ešusu a poplácal pádlem. Dodnes si pamatuju obřadní slova: „Křtím tě na vodáka vodou Berounky Oty Pavla.“ Plesk!

Tehdy se z nás stali opravdoví vodáci. Zbývá už jen doufat, že nám to zůstane a že naše Parta vyrazí na nějaký ten výlet i po maturitě.

Děkujeme, Pavle.

Tomáš Valenta, 4.AA
(2004)